

КО ЈЕ КО

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Пише кратке приче и књижевну критику. Објавио је књигу прозе *Твиџер приче* (2014). Живи у Новом Саду.

Јан Балабан (*Jan Balabán*; 1961, Шумперк, Чехословачка – 2010, Острава, Чешка), чешки књижевник, новинар и преводилац. Завршио је студије филозофије, а прво остварење које је објавио била је збирка кратких прича *Средње гоба* (*Středověk*, 1995). Као хонорарни сарадник, редовно је објављивао прилоге у часопису *Respect*. Између осталог, превео је дела Х. П. Лавкрафта и Терија Иглтона на чешки језик, и био је међу оснивачима уметничке групе *Природњаци*, афирмишући алтернативну сцену и оживљавајући урбани крајолик изложбама у јавним просторима, нарочито у предграђима Остраве. Једно од најважнијих Балабанових литерарних дела је збирка прича *Можга оглазимо* (*Možná že odcházíme*, 2004), која је освојила Награду *Magnesia Litera* за најбоље прозно остварење 2005. године, и била је међу номинованим делима за чешку Државну награду за књижевност.

Марио Бељашин (*Mario Bellatin*; 1960, Мексико Сити), мексички писац перуанског порекла. Похађао је студије теологије и дипломирао комуникологију на Универзитету у Лими. Године 1987. је захваљујући стипендији отишао на Кубу да студира филмски сценарио на Међународној школи за латиноамеричку кинематографију. Између 1986. и 1995. објавио је у Перуу првих пет новела, а након тога се преселио у Мексико и тамо наставио књижевну каријеру. Његов кратак роман *Салон лејоџе* (*Salón de belleza*) налази се на 19. месту листе 100 најбољих књига на шпанском језику објављених у протеклих 25 година, коју је сачинио 81 латиноамерички писац и књижевни критичар. Због необичног стила писања критичари су му дали надимак „уметник међу књижевницима“ односно „књижевни жонглер“,

те је одлучио да постане антиписац који крши традиционалне норме да би наметнуо сопствене. У Мексику је основао „Динамичну школу мексичких писаца“, књижевну антирадионицу у којој тежи да разбије књижевне митове и да оскрнави устаљени процес писања. Будући да је рођен без десне руке, у својим делима често пише о празнини и недостатку, као и значају протезе коју и сам користи. Добитник је Награде „Хавијер Виљаурутија“ за роман *Цвеће* (*Flores*) 2000. и Награде „Масатлан“ за роман *Велико сџакло* (*El gran vidrio*) 2008. Преведен је на свега неколико језика, али су његове приче заступљене у бројним антологијама.

Гејл М. Морисон (*Gail M. Morrison*), директорка Савета за високо образовање Јужне Каролине. Написала је обиман опус радова о Фокнеру који је започео њеном дисертацијом *William Faulkner's The Sound and the Fury: A Critical and Textual Study* (1981) на Универзитету Јужне Каролине.

Ђорђе Десџић (1968, Ужице), докторирао је на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где и ради као доцент на предмету Теорија књижевности. Пише студије, огледе и књижевну критику. Објављене књиге: *Аксиолошки изазови* (2000), *Сџирални џрајови – криџике и есеји о срџском џесниџџву* (2005), *Порекло џесме – џоџенцијал инџерџексџуалносџи и џоезџи Миограја Павловића* (2008) и *Преживеџи и џексџу* (2011). Живи у Новом Саду.

Гордана Ћилас (1958, Наково), завршила је Филозофски факултет у Новом Саду, група за Југословенске и општу књижевност. Објавила је књиге поезије *Пред оџлегалом* (1985), *Госџодине*, *џосџодине* (1989), *Царски врџи* (1996), *Звезда јуја* (2002), *Усџуџина сџаница* (2005), *Учиџељ сећања* (2009), *Сећање које се није доџоџило* (2011), *Била сам џослушно дрво* (изабране и нове песме, 2012), *Друје сџвари* (2012) и *Север, удаљен звук* (2015), као и књиге *Шесџ џосленика Библиоџеке Маџи-*

це српске (1998), *Маја свејта Пејроварадинске шврђаве* (са Б. Попржаном, Н. Мамулом, Ћ. Писаревим, 2005). Приредила књиге *Речи и време* (изабрани текстови Милана Пражића, 2002), *Ошворени свећ* (изабрани преводи Душка Вртунског, 2003) и *Трибина младих: 1954–1977* (са Н. Мамулом, 2004). Добитница награда Печат вароши сремскокарловачке (2010) и Милица Стојадиновић Српкиња (2011), као и Годишње награде Накова (2014). Живи у Новом Саду.

Дубравка Ђурић (1961, Дубровник), феминистичка песникиња и теоретичарка. Дипломирала је и магистрирала на групи за Општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду, докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се теоријом културе, теоријом медија, теоријом модерне и постмодерне поезије, теоријом рода, уметничким и песничким перформансом. У статусу предавачице или госта предавача држала предавања у Центру за женске студије, на АОМ-у, Факултету политичких наука, Факултету драмских уметности, као и на факултетима у SUNY-Бафало и UCSD, Сан Дијега, у Љубљани и Копру. Приредила и превела низ теоријских темата у часописима из области теорије поезије и теорије уметности. Једна је од оснивачица и уредница часописа „ProFemina“. У Асоцијацији за женску иницијативу покренула Ажинову школу поезије и теорије. Збирке поезије: *Природа месеца, природа жене* (1989), *Књија бројева* (1994), *Клојке* (1995), *All-Over: изабране и нове ђесме са есејима који одређују фазу моје ђезије од 1996–2004* (2004), *Ка ђолићци наде (након рајџа)* (2015). Објавила је бројне критике и студије о поезији, уметности и плесу, као и књиге *Језик, ђезија, ђосџмодернизам* (2001), *Говор грује* (2006), *Поезија теорија род: модерне и постмодерне америчке песникиње* (2009), *Политика поезије: транзиција и песнички експеримент* (2010), *Дискурси ђоуларне кулџуре* (2011). Коуредница је антологије текстова *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-Gardes, Post-Avant-Gardes in Yugoslavia 1918–1991* (2003). Живи у Београду.

Бранислав Живановић (1984, Нови Сад), дипломирао је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише поезију и књижевну критику. Објавио је књигу поезије *Пољедало* (2010), за коју је добио „Бран-

кову награду“ и *Црно свејло* (2012). Живи у Новом Саду.

Дејан Илић (1961, Травник), песник и преводилац. Завршио је италијански језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Објавио је осам збирки поезије: *Фиџуре* (1995), *У боји без џона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански ђуџ* (2003), *Кварџ* (2005), *Из викенда* (2008), *Линије беја – изабране ђесме 1995–2008* (2011) и *Каџасџар* (2013). Бави се књижевним преводџњем. Превео је песничке књиге С. Квазимода, Л. Синизгалија, В. Магрелија, Б. Катафија, Ч. Павезеа, У. Фјорија, Ф. Пустерле, Ћ. Орелија, као и антологију савремене италијанске поезије *Тело и ђоџлед. Нови иџа-лијански ђесници*. Превео је и пет књига Жана Бодријара. За своју поезију и преводџње поезије добио је награде „Ђура Јакшић“, „Бранко Миљковић“ и „Милош Н. Ђурић“. Живи у Београду.

Ига Јовић (1977, Београд), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду, стекавши звање дипломираног филолога за турски језик и књижевност. На истом факултету је стекла и звање магистра наука 2009. године. Докторирала је 2015. године одбранивши дисертацију под насловом „Елиф Шафак и турски постмодернизам“. Активно се бави преводџњем и писањем сценарија.

Наџаша Камџмарк (1974, Фоча), магистрирала је и докторирала на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је студију о савременој аустралијској прози под насловом *Три лица аустралијске ђрозе* (2004) и заједно са Мајклом Вајлдингом приредила антологију савремене аустралијске прозе *Приче из безвремене земље* (2012). Живи у Новом Саду и Мелбурну.

Звонко Карановић (1959, Ниш), пише поезију и прозу. Објављене књиге песама: *Сребрни Сурфер* (1991), *Мама меланхолија* (1996), *Extravaganza* (1997), *Тамна маџсџрала* (2001), *Неонски ђси – изабране ђесме* (2001), *Свлачење* (2004), *Blitzkrieg (ране ђесме 1980–1985)* (2009), *Vox set – сабране ђесме* (2009), *Месечари на излешу* (2012), *Кавези* (2013), *Најбоље ђодине наших живоџа – изабране ђесме 1991–2004* (2014), *Злаџно гоба* (2015); романи: *Више од нуле* (2004), *Чеџири зига и ђраг* (2006), *Три слике ђобеге* (2009). Добитник је на-

града *Лаза Костић*, *Биљана Јовановић* и *Кочићево Ђеро*. Песме су му превођене на десетак европских језика. Заступљен је у више песничких антологија у земљи и иностранству. Живи у Београду.

Јелица Кисо (1979, Београд), пише поезију, прозу и критику. Завршила је Филолошки факултет у Београду. Добитница је књижевне награде *Улазница 2009* (прва награда за поезију). Објавила је збирке поезије *Црна срећа* (2010) и *Гвоздени шањир* (2015). Бави се визуелним радовима, аудио-записима и (текстуалним) инсталацијама. Објављује у књижевним часописима. Члан је Српског књижевног друштва. Живи у Београду.

Марија Кнежевић (Београд, 1963), дипломирала на Филолошком факултету у Београду, магистрирала компаративну књижевност и предавала на Michigan State University, САД. Објавила је следеће књиге: поезија – *Елејијски савези Јулији* (1994), *Сивари за личну ујошребу* (1994), *Доба Саломе* (1996), *Моје групо ши* (2001), *Querida* (2001), *Двадесет ђесама о љубави и једна љубавна* (2003), *In tactum* (2005), *Уличарке* (2007), *Шен* (2011) и *Техника дисања* (2015); роман *Екаштерини* (2005), приче – *Храна за ђсе* (1989) и *Fabula rasa* (2008); есеји – *Књија о недосјајању* (2003) и *Књија уђи-сака* (2008). Живи у Београду.

Бојана Ковачевић Пејровић (1971, Зрењанин), дипломирала је и магистрирала шпански језик и хиспанске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Ради као асистенткиња на Одсеку за романистику Филозофског факултета у Новом Саду. Превела је дела Карлоса Фуентеса, Едуарда Мендосе, Ернеста Сабата, Марија Варгаса Љосе, Сое Валдес... као и петнаестак позоришних комада и велики број филмова холивудске продукције. Одабрала је, приредила и већим делом превела двотомну антологију хиспаноамеричке приче *Вечиша срђи од љубави јача* (2011, 2012), којом је обухваћено педесет писаца Јужне и Средње Америке. Члан је Удружења књижевних преводилаца Србије.

Динко Крехо (1986, Сарајево), дипломирао је књижевност на Филозофском факултету у Сарајеву. Објављује књижевну критику и теоријску публицистику. Сарадник је бројних медија у регији. Живи у Загребу.

Александар Б. Лаковић (1955, Пећ), на Медицинском факултету у Приштини дипломирао 1980. године, а специјализацију из интерне медицине 1988. године у Београду. Од 1980. живи и ради у Крагујевцу. Пише поезију, књижевну критику и есеје. Уредник је часописа „Кораци“ од 2013. године. Објавио је књиге песама: *Ноћи* (1992), *Заседа* (1994), *Повраћак у Хиландар* (1996), *Дрво слейо јаврана* (1997), *Док нам кров ђрокишњава* (1999), *Ко да нам врађи лица усђуђи изђубљена* (изабране песме, 2004), *Неђеш у ђесму* (2011) и *Силазак анђела: ђоковски циклус* (2015); књиге есеја: *Од ђошема до сродника: Миђолошки свеђи Словена у срђској књижевности* (2000), *Токови ван ђокова: Ауђенђични ђеснички ђосђуђици у савременој срђској ђоезији* (2004), *Јези-кођворци: Гонђоризам у срђској ђоезији* (2006), *Дневник речи: Прикази и есеји ђесничке срђске ђродуције 2006\07* (2008), *Дневник ђласова: есеји и ђрикази срђске ђесничке ђродуције 2008–2009* (2011), *Ђорђе Марковић Когер: језик и миђ* (2013) и *Дневник сђихова: есеји и ђрикази срђске ђесничке ђродуције 2010–2012*; књига путописа *Хиландарски ђуђокази* (2002).

Шерил Лестер (Cheryl B. Lester), магистрирала је компаративну књижевност на Универзитету Јужне Калифорније, а докторирала на Њујоршком државном универзитету у Бафалу. Ради као доцент на Одсеку за америчке студије Универзитета Канзаса.

Томас Л. Макхејни (Thomas L. McHaneу), професор емеритус на Државном универзитету Џорџије, где је преко четрдесет година предавао јужњачку књижевност. Дипломирао је на Универзитету Северне Каролине у Чапелу, где се заинтересовао за дело Вилијама Фокнера, чије је рукописе и књиге касније приређивао и о коме је објавио неколико књига, између осталих, *William Faulkner's the Wild Palms: A Study* (1975), *William Faulkner: A reference guide* (1976), *Literary Masters Willaim Faulkner* (2000), *Literary Topics, Volume 6: The Southern Renaissance* (2001).

Ненад Милошевић (1962, Земун), објавио је шест књига песама: *Посђаносђи* (1992), *Умађења* (1996), *Јуређи у рај* (2000), *Месђа* (избор из поезије, 2004), *Песме са Саве и Дунава* (2005), *Time code* (2009) и *Воде и веђрови* (2012). Објавио је књигу *Из музеја шумова* (антологија новије срп-

ске поезије 1988–2008, Загреб, 2010), као и књигу микроесеја *Луџајућа ѿланеџа* (2014). Био је уредник за поезију у листу „Књижевне новине“ од 1998. године до 2001. године, као и стални сарадник и један од уредника у часопису за женску књижевност „ProFemina“. Писао је есеје и књижевну критику у часописима и магазинима као и за Телевизију Београд. Пише сценарије и режира документарне садржаје. Завршио је Факултет политичких наука у Београду. Ради као уредник у Редакцији за науку и образовање Телевизије Београд. Појединачне песме превођене су му на неколико светских језика. Такође, заступљен је у неколико антологија српске поезије на страним језицима као и у неколико домаћих антологија.

Милан Мицић (1961, Зрењанин), доктор историјских наука. Члан Друштва књижевника Војводине. Добитник награде „Стеван Сремац“ за кратку причу 1999. године. Превођен на румунски. Аутор 18 књига из историографије, историјске есејистике, документарне прозе и поезије. Живи у Новом Саду.

Робин Мукерџи (*Robin Mookerjee*), магистрирао је и докторирао енглески језик и књижевност на Њујоршком универзитету. Сада је саветник за Студије књижевности на Колеџу Јуџин Ланг при Новој школи за слободне вештине у Њујорку где ради од 2000. Поред предавања, бави се и писањем. Аутор је књига *Идентитет и друштво у америчкој поезији – Романсична традиција* (*Identity and Society in American Poetry: The Romantic Tradition*, 2008) и *Трансгресивна проза – Нова сатирична традиција* (*Transgressive fiction: The New Satiric Tradition*, 2013). Редовно објављује приказе, критичке текстове и поезију. У свом раду истражује интелектуалну позадину савременог живота, књижевности и културе.

Урош Николић (1982, Београд), дипломирао је чешки језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Преводи са чешког и енглеског језика. Живи у Београду.

Кајсарина Паншовић (1994, Београд), студенткиња је треће године основних студија на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише и објављује поезију и књижевну критику. Добитница је следећих награда за поезију и есејистику: II награда

на 49. *Дисовом ѿролеђу* за најбољи есеј (2012), награда Свесловенског књижевног друштва за поезију *Војислав Илић* (2013). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Иван Рагосављевић (1969, Јагодина), дипломирао је светску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1994. до 1999. Радио је као уредник у књижевном часопису „Реч“, а од 1999. до 2013. као уредник у издавачкој кући „Стубови културе“. Пише књижевну критику, преводи с енглеског, француског и шпанског језика. Објавио је књигу књижевних критика *Будно око – Из савремене српске ѿрозе* (1999). Живи у Београду.

Бојан Самсон (1978, Осијек), дипломирао српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио збирку песама *Superblues* (2007), редиговано издање исте збирке на сајту *Јуродива књижара*, а збирку песама *Folk Singer* (2014) у електронском часопису *Афирмаџор*. Један од приређивача Зборника нове новосадске поезије *Нешићо је у ири* (2008). Са гитаристом Ненадом Патковићем чини поетско-музички дует *Башџа фејџиша*. Са Јованом Живковићем чини поетски дует *Cloudbuster Meets Hound of Love*. Са Николом Оравецом чини поетски дует *Sweet Talkers*. Са Ником Душановим и Сергејем Станковићем чини књижевну групу БЕС. Објављује приче, песме и критичке приказе у домаћој периодици и на интернету. Живи у Новом Саду.

Тијана Слагоје (1989, Сарајево), дипломирала је на Одсеку за енглески језик и књижевност Филозофског факултета у Новом Саду, где тренутно похађа мастер студије. Живи у Новом Саду.

Срђан Срђић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseler.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мрћиво ѿље* (2010) и *Саџори* (2013), збирке прича *Есѿиранго* (2011) и *Сајоревана* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чиџана* (2014).

Ненаг Трајковић (1982, Пирот), песник, есејиста и књижевни критичар. Објавио је две збирке песама: *Трајови* (2008) и *Водим ње у музеј* (2011). Песме су му заступљене у више зборника савремене поезије и превеђене на енглески, немачки, француски, пољски, македонски и бугарски језик. Добитник је међународне књижевне награде издавачке куће „Мелник“, за најбољу песму на XIV сусрету писаца у Мелнику у Бугарској. Један је од оснивача и уредника интернационалне књижевне манифестације *Писанија* у Врању, где и живи.

Ајфер Тунч (*Ayfer Tunç*; 1964, Адапазари, Турска), дипломирала је на Факултету политичких наука у Истанбулу. За време студија је почела да пише за различите часописе за књижевност и културу, а потом се посветила писању романа, приповедака и филмских сценарија. Српској публици позната је по роману *Ноћ зелене виле* („Геопоетика“, Београд, 2013).

Бора Ћосић (1932, Загреб), српски и хрватски романописац, есејиста и преводилац. Од 1937. до 1991. године живео је у Београду, потом се преселио у Ровињ, а данас живи у Берлину. Спирителску каријеру почео је 1962. књигом *Видљиви и невидљиви човек*. Написао је око 50 књига, издатих у Србији, Хрватској и Немачкој. Добитник је низа награда међу којима су: Нинова, Награда Албатрос коју додељује Фондација Гинте-

ра Граса, Награда Стефана Хајма. Његова књига *Улоја моје њородице у свејској револуцији* имала је успешну позоришну и филмску адаптацију. Написао је драму *Радо иде Србин у војнике*, преводио је Мајаковског, превео је и адаптирао мјузикл *Коса*, који је постављен у Атељеу 212 само годину дана након премијере у Њујорку. О његовом раду, сем бројних рецензија, постоје и значајне књиге (Милош Стамболић, *О Туђорима*, Предраг Бребановић, *Погруми марцијана*).

Ијор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је преводе прозе Џона Барта, Ени Пру, Криса Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Дејвида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Ради као предавач енглеског језика на Пољопривредном факултету у Новом Саду.

Преграј Шайоња (1972, Нови Сад), дипломирао је енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Превео је књиге Дорис Лесинг, Алис Манро, Ајрис Мердок, Флена О’Брајана, Луиз Велш, Мишела Фејбера, Ралфа Елисона... Добитник је награде Друштва књижевника Војводине за превод године (2007). Живи у Новом Саду.